

TESTIMONY ID: 130

AGE: 35

AGE RANGE: 31-35

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zhytomyr region

OCCUPATION STATUS: Deoccupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: Higher education (Bachelor)

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-03

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

My name is [NAME] and I am 35 years old. I work as the director of the district library in Zhytomyr region. On February 24, at 6:00 a.m., I was awakened by a call from my colleague that a full-scale war had begun. Of course, I was shocked and immediately started watching the news feed. I could not believe to the last that a Muscovite dwarf would do such a thing. I read that the [CITY] airport was shelled. And this is very close to the house where my brother lives with his family. The call..."Hello, we've left!" didn't calm me down for long. After that, I was embraced by such fear, panic, which I had never felt before. The worst thing was for my two small children and my old mother. What will be with them??? You understand that something needs to be done...What?!... The town is collapsing, people have not gone to work, local transport is not running, there are queues at ATMs, queues at the pharmacy, many grocery stores are closed, and those that are open, they have empty shelves. My mother needed medicine, but I couldn't get any! When I got back home, I learned that my husband had been called to work, and I needed to take the children to a safe place. It's good that friends helped send them to the village to their grandmother. I will never forget this moment, because I am taking the children to their grandmother not for a visit, but because of the war with all their documents. Tears prevent me from comforting them and promising that very soon I will take them back and we will be together. All this time the thought did not leave me that I need to take action and do something to help so that this HORROR ends as soon as possible. And already at 4:00 p.m., my colleagues and I were at the mobilization point to form groups of mobilized people to be sent to military units. We were there 24/7. I will never forget the night from February 24 to 25 and the entire following day. There were streams of men! Different statuses, ages, beliefs, professions. Everyone wanted revenge. Ukraine in those days was more united than ever!!!! Everyone

wanted to help: with products, money. Men provided their own transport and signed up for military service, women prepared food, young people wove nets and collected aid. I also wanted to join, so I kept in touch with friends who live abroad. They collected material and humanitarian aid. And all this continues from the first day to this time. And so it will be until the end, until there is no VICTORY. We are already rebuilding the country, supporting the economy. All librarians, in addition to working at the mobilization point, also perform their own library work. There are many displaced people in the town, and they need moral support. Therefore, we hold games for children, lectures for parents, etc. The work helped turn my despair into anger into a feeling of revenge, regret, worries, faith, hope and pride for my country!!!!

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 130

ВІК: 35

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 31-35

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Житомирська область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:
Деокуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: вища базова (бакалавр)

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-03

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Мене звати [ІМ'Я] і мені 35 років. Я працюю директором районної бібліотеки в Житомирській області. 24 лютого о 6.00 мене розбудив дзвінок від моєї колеги, про те, що почалася повномасштабна війна. Звичайно, мене охопив шок і я відразу почала переглядати стрічку новин. Я не могла повірити до останнього, що карлик-москаль на таке піде. Я читаю, що обстрілювали аеропорт [МІСТО]. А це зовсім поруч від будинку, де проживає мій брат із своєю сім'єю. Дзвінок..."Ало, ми виїхали!" мене не надовго заспокоїв. Після чого мене огорнув такий страх, паніка, якого я досі не відчувала. Найстрашніше було за своїх двох маленьких дітей та стареньку маму. Що буде з ними??? Ти розумієш, що потрібно щось робити... А що?!... В містечку колапс, на роботу люди не вийшли, транспорт місцевий не їздить, біля банкоматів черги, біля аптеки черги, багато продуктових магазинів зачинено, а ті, які працюють, у них пусті полиці. Мамі потрібні були ліки, але мені не вдалося нічого дістати! Повернувшись додому, я

дізналась, що чоловіка викликали на роботу, а мені потрібно відвезти дітей у безпечне місце. Добре, що знайомі допомогли відправити їх у село до бабусі. Я цей момент ніколи не забуду, адже я дітей відвожу до бабусі не у гості, а від війни з усіма їхніми документами. Сльози заважають мені втішити їх і пообіцяти, що зовсім скоро я їх заберу назад і ми будемо разом. Увесь цей час мене не покидала думка про те, що мені потрібно взяти себе в руки і діяти, чимось допомогти, аби якнайшвидше закінчився цей ЖАХ. І вже о 16.00 я зі своїми колегами були у мобілізаційному пункті для формування груп мобілізованих для відправки у військові частини. Там ми знаходились 24/7. Ніч з 24 на 25 лютого і увесь наступний день я не забуду ніколи. Йшли потоки чоловіків! Різних статусів, років, переконань, професій. Всі прагнули помсти. Україна в ті дні була єдиною, як ніколи!!!! Кожен хотів надати свою допомогу: продуктами, грошима. Чоловіки надавали свій транспорт і записувались у військомат, жінки готували їжу, молодь плела сітки та збирали допомогу. Мені також захотілось долучитись, тому тримала зв'язок із друзями, котрі проживають за кордоном. Вони збирали матеріальну і гуманітарну допомогу. І все це триває з першого дня і по цей час. І так буде до останнього, доки не буде ПЕРЕМОГИ. Ми вже відбудовуємо країну, підтримуємо економіку. Усі бібліотекарі, окрім роботи в мобілізаційному пункті, виконуємо і свою бібліотечну роботу. У містечку багато переселенців, і їм потрібна моральна підтримка. Тому проводимо ігри для дітей, лекції для батьків та ін. Робота допомогла змінити свій розпач на гнів на відчуття помсти, жалю, переживань, віру, надію і гордості за свою країну!!!!

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.